

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Kalup Machines s.r.o.**, se sídlem Olbramovická 699/17, Praha 4, zast. Mgr. Tomášem Rašovským, advokátem, se sídlem Skřivanova 337/7, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2016, č. j. MPO 20811/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, č. j. 6 A 115/2016-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor živnostenský a občanskosprávní (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím zde dne 9. 3. 2016, č. j. S-MHMP-767589/15/B/Ber-3411, uložil žalobkyni podle § 8a odst. 6 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), pokutu ve výši 20.000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 8a odst. 2 písm. d) téhož zákona, kterého se žalobkyně jako zadavatel reklamy dopustila tím, že v únoru 2014 zadala obrazovou reklamní prezentaci umístěnou na internetové stránce www.kalup.com, která porušovala podmínky stanovené pro obsah reklamy v § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy; podle něj reklama nesmí být v rozporu s dobrými mravy. V reklamě byla zobrazena nahá žena v nedůstojných pozicích (jako stojan lampy a v pozici na kolenou s přilbou na hlavě, s položenou skleněnou deskou na zádech jako stolec). Předmětná reklama byla shledána v rozporu s dobrými mravy, jelikož obsahovala diskriminaci z důvodu pohlaví a také snižovala lidskou důstojnost.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně se bránila proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud předeslal, že není sporné, že žalobkyně byla zadavatelkou posuzované reklamy podle § 1 odst. 5 zákona o regulaci reklamy a v únoru 2014 zadala reklamu, která je reklamou ve smyslu § 1 odst. 2 téhož zákona. Za spornou označil městský soud otázku, zda tato reklama porušuje § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy pro její rozpor s dobrými mravy.

[5] Poté se městský soud zabýval výkladem zmíněného § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy z pohledu tvrzené kolize se svobodou projevu žalobkyně zaručenou v čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Zdůraznil, že na svobodu projevu nelze nahlížet jako na svobodu absolutní, neboť ji lze za určitých podmínek [čl. 17 odst. 4 Listiny, čl. 10 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv] omezit zákonem. Tím je v daném případě právě § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy, jehož cílem je ochrana dobrých mravů. Městský soud poukázal i na to, že reklama coby typický příklad komerčního projevu požívá nižší míry ochrany s ohledem na odlišný (komerční) účel a funkci, kterou plní.

[6] K samotnému výkladu § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy městský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2013, č. j. 1 As 46/2013-44, dále vyslovil, že obsahuje-li reklama jakoukoliv diskriminaci z důvodu rasy, pohlaví nebo národnosti, je třeba ji automaticky považovat za rozpornou s dobrými mravy, aniž by bylo na místě posuzovat intenzitu této diskriminace. Za předpokladu, že posuzovaná reklama snižuje lidskou důstojnost, je třeba zjišťovat, zda jde o zásah takové intenzity, který odporuje dobrým mravům. Správní orgány přitom podle městského soudu postupovaly správně, když se nejprve zabývaly výkladem pojmu dobré mravy jako neurčitého právního pojmu a následně pod tento výklad podřadily zjištěný skutkový stav věci.

[7] Skutková zjištění správních orgánů považoval městský soud za dostatečná pro posouzení věci. V reklamě na motorkářskou bundu „*Obligie jacket*“ byla zobrazena nahá žena, které měla na ramenou nasazené stínidlo lampy tak, aby v něm měla skrytou hlavu. V reklamě na motorkářskou bundu „*Strait jacket*“ měla nahá žena na hlavě motorkářskou helmu, byla v pozici na zemi na kolenou a představovala podstavec pro skleněnou desku stolku. Současně byli v těchto reklamách vyobrazeni i muži, kteří však byli zcela oblečení, stylizováni do normálních poloh a jejich obličeje nebyly ničím zakryty. Městský soud se na základě uvedeného ztotožnil s názorem správních orgánů, že se ženami je v předmětné reklamě bezdůvodně zacházeno méně příznivě než s muži, a jsou tak znevýhodněny z důvodu jejich pohlaví. Vyobrazené nahé ženy v reklamě na motorkářskou bundu nemají racionální opodstatnění a jsou redukovány do podoby prázdné tělesné schránky, která

pokračování

nahrazuje nábytek. Popření ženy jako lidské bytosti a její stylizování do nepřirozených a nedůstojných pozic je přitom v přímém rozporu s vyobrazením mužů. Podle městského soudu tak není sporu o tom, že došlo k diskriminaci z důvodu pohlaví, u níž správní orgány nemusely zkoumat intenzitu rozporu s dobrými mravy. Městský soud dále souhlasil i s tím, že toto znázornění, v němž je žena vyobrazena jako bytový doplněk, tedy jako pouhý objekt, bez jakékoliv souvislosti s prodávanými produkty, odporuje též požadavku na respektování lidské důstojnosti, a to v intenzitě, která odporuje dobrým mravům. Dodal, že není významná žalobcem tvrzená skutečnost, že reklama nebyla určena široké veřejnosti. Jelikož byla zveřejněna, je reklamou veřejně přístupnou.

[8] Městský soud nepřisvědčil námitce, podle níž měly správní orgány provést dokazování za účelem zjištění, jak uvedenou reklamu vnímá většinová společnost a podle níž správní orgány nemohou otázku dobrých mravů posoudit na základě vlastního hodnocení. Odkázal zde na zásadu volného hodnocení důkazů a uzavřel, že správní orgány provedly takové důkazy, jimiž byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci. Žalobkyní navrhovaný průzkum veřejného mínění proto nebylo třeba provádět. Žalobkyně neuvedla žádné relevantní argumenty, které by vyvracely správními orgány zjištěný skutkový stav, a ani spisový materiál neobsahuje nic, co by zavdávalo pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Městský soud k tomu doplnil, že posouzení rozporu uvedené reklamy s dobrými mravy je otázkou právní, nikoliv skutkovou.

[9] Městský soud nedal za pravdu ani žalobní námitce, podle níž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 32/2007-83, na nějž odkazovaly správní orgány, není přílehlavý na projednávanou věc. Obecné závěry o mravnosti reklamy vyslovené v tomto rozsudku (byť se týkal skutkově odlišné věci – reklamy obsahující prvky pornografie) totiž bylo možné použít. Závěrem městský soud posoudil namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou ale neshledal. Napadené rozhodnutí proto považoval nejen za přezkoumatelné, ale i za věcně správné.

III.

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatelka namítá, že městský soud v napadeném rozsudku dospěl k nesprávnému právnímu posouzení tvrzené diskriminace z důvodu pohlaví a intenzity snížení lidské důstojnosti, neboť právní předpisy byly nesprávně aplikovány na nedostatečně zjištěný skutkový stav.

[12] Stěžovatelka tvrdí, že účelem použitých vyobrazení nebyla reklama, ale vyjádření se prostřednictvím umělecké fotografie jako vyjádření svobody projevu, které nebyly určeny ke zveřejnění ve smyslu reklamním. Video, v němž byla zachycena tvorba daných fotografií, nebylo umístěno na webových stránkách stěžovatelky, a zviditelnění těchto materiálů tak zajistilo občanské sdružení NESEHNUTÍ Brno (dále jen „občanské sdružení“), které dalo správnímu orgánu prvního stupně podnět k přezkumu reklamy. Stěžovatelka se domnívá, že správní orgán prvního stupně pouze převzal hodnocení reklamy obsažené v podnětu tohoto občanského sdružení.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti obsáhle vysvětluje své pojetí a záměr předmětných fotografií a svůj názor na vnímání podobných vyobrazení dnešní společností. Doplnuje, že reklama byla v daném případě určena pouze pro cílovou skupinu jejích zákazníků, což je úzké spektrum lidí věnujících se motorkářskému koníčku. Poukazuje i na činnost občanského sdružení a má za to, že daný případ byl posouzen formalisticky a bez zhodnocení uměleckého účelu a celkového kontextu reklamy.

[14] V souvislosti s hodnocením dobrých mravů stěžovatelka dále uvádí, že je správní orgán provedl formálně a pouze na základě vlastního uvážení. Toto posouzení tak bylo ovlivněno subjektivním vnímáním zúčastněných úředních osob. Zdůrazňuje, že za účelem zjištění objektivního názoru na povahu reklamy a jejího působení navrhovala provedení dokazování průzkumem veřejného mínění tak, aby byl zjištěn názor široké veřejnosti; tento její návrh ale správní orgány neakceptovaly.

[15] Správní orgán prvního stupně podle stěžovatelky sice dostatečně zhodnotil veškeré podklady, avšak ty byly neúplné (nebyl proveden ani důkaz průzkumem veřejného mínění, ani navrhovaný znalecký posudek), a není je tak možné považovat za názor převažující většiny společnosti.

IV.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na spisový materiál, napadené rozhodnutí i na své vyjádření k žalobě. Napadený rozsudek považuje za dostatečně odůvodněný a plně se s ním ztotožňuje. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že část uplatněných kasačních námitek, jež jsou ve stručnosti shrnuty v odst. [12] a [13] tohoto rozsudku, se týká vysvětlení záměru fotografií použitých v posuzované reklamě, zamýšleného účelu jejich použití, stěžovatelčina náhledu na to, jak sporné otázky vnímá dnešní společnost, a na rozbor činnosti občanského sdružení, z jejíhož podnětu správní orgán prvního stupně předmětné reklamy přezkoumával. K těmto stížnostním námitkám, jež však nesměřují vůči konkrétním závěrům městského soudu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58), Nejvyšší správní soud uvádí, že jsou uplatněny poprvé až v kasační stížnosti, třebaže mohly být vzneseny již v řízení o žalobě, neboť v tom stěžovatelce nic nebránilo. Jelikož tyto námitky nebyly podrobeny přezkumu městským soudem, nemůže se jimi nyní zabývat ani kasační soud. Tyto námitky jsou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud současně nepřehlédl, že zbylé, z hlediska přezkumu v řízení o kasační stížnosti přípustné, námitky stěžovatelka uvádí pouze v obecné rovině, aniž by konkrétně reflektovala závěry, které k věci zaujal městský soud. Řízení o kasační stížnosti je však ovládáno dispoziční zásadou. Nejvyšší správní soud je tak až na výjimky uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody uvedenými v kasační stížnosti, a proto obsah kasačních námitek a kvalita jejich odůvodnění do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Je proto odpovědností stěžovatelky, aby v kasační stížnosti specifikovala konkrétní skutkové a právní důvody, pro které napadá rozsudek správního (zde městského) soudu.

[21] S ohledem na práve uvedené se proto také Nejvyšší správní soud omezil při posouzení stížnostních námitek v nynější věci na závěry, jež co do své obecnosti odpovídají míře obecnosti kasační argumentace. Není totiž povinen, ale ani oprávněn za stěžovatelku její argumentaci v řízení o kasační stížnosti domýšlet a jakkoliv ji doplňovat. Takto se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, dále se zaměřil na výtku týkající se nesprávného právního posouzení diskriminace z důvodu pohlaví a intenzity snížení lidské důstojnosti kvůli nesprávné aplikaci právních předpisů a námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, jež byl nadto správními orgány posouzen subjektivně.

[22] Nejprve se tedy kasační soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je tomu tak proto, že rozsudek, který neobsahuje dostatek důvodů, nelze ze své podstaty podrobit věcnému přezkumu ze zbylých uplatněných kasačních důvodů.

[23] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního soudu pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74 nebo ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána i tehdy, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44).

[24] Jak již shora uvedeno, stěžovatelka obecné tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů žádnými konkrétními námitkami nedoprovodila. Neuvedla tedy, v čem spatřuje tvrzený nedostatek důvodů a v čem městský soud v tomto ohledu pochybil. Ani Nejvyšší správní soud [který je k vadám podřaditelným pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinen ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet i z úřední povinnosti] žádné takové vady napadeného rozsudku neshledal. Napadený rozsudek je srozumitelně a logicky odůvodněn a je z něj zřejmé, z jakých důvodů městský soud nepovažoval žalobu za opodstatněnou a proč námitkám v ní uplatněným nepřisvědčil. Městský soud v něm vyložil skutkový stav věci i stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, které také dostatečně

odůvodnil. Kasační soud neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, jež by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozsudku.

[25] S ohledem na uvedené lze uzavřít, že napadený rozsudek je srozumitelný a plně přezkoumatelný, žádné vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku se městský soud nedopustil, a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tudíž není naplněn.

[26] Stěžovatelka dále namítá, že skutkový stav věci nebyl zjištěn dostatečně. I tuto argumentaci, která je podřaditelná pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (byť jej stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně nevznáší), uplatňuje veskrze obecně. Jelikož shodně argumentovala stěžovatelka již v řízení před městským soudem a ten se problematice zjišťování skutkového stavu ve správním řízení (zejména namítaným neprovedením důkazu průzkumem veřejného mínění k otázce vnímání posuzované reklamy jako rozporné s dobrými mravy) zabýval, postačí zde odkázat na správné a přílehlavé závěry, které k dostatečnosti skutkových zjištění vyjádřil především v odst. 49. až 50. napadeného rozsudku (poté, co skutková zjištění učiněná správními orgány podrobně rekapituloval v odstavcích 43. až 44. napadeného rozsudku). S jeho úvahami se Nejvyšší správní soud beze zbytku ztotožňuje, aniž shledává potřebným uvádět podrobnější úvahy s ohledem na zmíněnou obecnost této kasační námitky.

[27] Nejvyšší správní soud tudíž přistoupil k posouzení zbylé kasační argumentace způsobilé přezkumu (tj. nesprávné právní posouzení rozporu reklamy s dobrými mravy v důsledku diskriminace z důvodu pohlaví a snížení lidské důstojnosti - viz výše odst. [21]), již lze podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[28] Podle § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy, *reklama nesmí být v rozporu s dobrými mravy, zejména nesmí obsahovat jakoukoliv diskriminaci z důvodů rasy, pohlaví nebo národnosti nebo napadat náboženské nebo národnostní cítění, ohrožovat obecně nepřijatelným způsobem mravnost, snižovat lidskou důstojnost, obsahovat prvky pornografie, násilí nebo prvky využívající motivu strachu. Reklama nesmí napadat politické přesvědčení.*

[29] Podle § 8 odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy, *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako zadavatel dopustí přestupku tím, že poruší podmínky stanovené pro obsah reklamy podle § 2 odst. 3 (...).*

[30] Stěžovatelka v kasační stížnosti k uvedenému namítá, že správní orgány a posléze i městský soud hodnotily spornou otázku, zda posuzovaná reklama porušuje dobré mravy, subjektivně. Setrvává na tom, že za účelem posouzení, zda daná reklama porušuje dobré mravy, bylo třeba zjistit názor většinové společnosti.

[31] Stěžovatelka se však mýlí, pokládá-li tuto otázku za otázku skutkovou. Závěry o porušení dobrých mravů předmětnou reklamou jsou totiž závěry právními, a pro účely posouzení tak postačuje, jestliže spis obsahuje dané fotografie užitě v reklamě a skutková zjištění týkající se toho, zda stěžovatelka byla zadavatelem této reklamy ve smyslu § 1 odst. 5 zákona o regulaci reklamy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č. j. 8 As 202/2019-43). Tyto skutečnosti spisový materiál obsahuje a skutečnost, že

pokračování

stěžovatelka posuzovanou reklamu zadala, jakož i samotný obsah této reklamy, ostatně nejsou spornými.

[32] Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že požadavek stěžovatelky na to, aby vymezení neurčitého právního pojmu dobrých mravů a podřazení předmětné reklamy pod tento pojem, bylo postaveno na společenském konsensu získaném na základě sociálního průzkumu široké veřejnosti, je neopodstatněný. Z judikatury kasačního soudu vyplývá, že správní orgány při používání neurčitého právního pojmu musí rámcově objasnit jeho obsah a význam, aby následně mohly posoudit, zda lze řešenou věc podřadit pod vyložený rámec tohoto neurčitého pojmu. Současně jsou povinny se zabývat konkrétní skutkovou podstatou, k níž je daný neurčitý právní pojem vztažen, stejně jako i ostatními konkrétními okolnostmi posuzovaného případu. Zjištění, zda v daném případě lze skutkový stav podřadit pod neurčitý právní pojem, proto musí vycházet z hodnocení všech skutkových okolností případu, z nichž správní orgán učiní závěr, zda je daný pojem naplněn (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, ze dne 5. 9. 2010, č. j. 1 Afs 45/2010-159, či také ze dne 22. 4. 2021, č. j. 2 Ao 1/2021-19).

[33] V projednávané věci v tomto ohledu k žádnému pochybení nedošlo. Zejména správní orgán prvního stupně se důkladně zabýval vymezením uvedeného neurčitého pojmu dobré mravy, jakož i problematikou snižování lidské důstojnosti a diskriminace z důvodu pohlaví, a to na stranách 7 až 10 svého rozhodnutí, na něž lze v tuto chvíli pro stručnost odkázat. Jeho závěrům následně přisvědčil i žalovaný. Správní orgány tedy shora zmíněným judikатурním požadavkům na výklad obsahu a významu neurčitého právního pojmu dobré mravy v kontextu regulace reklamy podle § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy a v kontextu posuzované věci dostály a vyložily, proč je předmětná reklama v rozporu s dobrými mravy z důvodu diskriminace z důvodu pohlaví a snižování lidské důstojnosti. Jelikož stěžovatelka neuvádí konkrétní pochybení při výkladu uvedených pojmů, jež byly při aplikaci § 2 odst. 3 zákona o regulaci reklamy na zjištěný skutkový stav užity, není zřejmé, v čem konkrétně nesprávnost výkladu při posouzení věci spatřuje.

[34] Nejvyšší správní soud nemůže stěžovatce přisvědčit v tom, že právní posouzení věci ze strany správních orgánů vykazuje znaky subjektivního posouzení úředních osob podílejících se na jejím rozhodování. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nevykazují žádné indicie, které by zavdávaly být jen podezření na zaujatost náhledu těchto osob na projednávanou věc nebo náznaky toho, že do svých rozhodnutí promítají své subjektivní představy o obsahu neurčitého pojmu dobrých mravů a posouzení dané reklamy v kontextu s ním. Městský soud tudíž nepochybil, pokud těmto podrobným, a podle Nejvyššího správního soudu také věcně správným, závěrům správních orgánů v napadeném rozsudku přisvědčil.

[35] Namítá-li dále stěžovatelka, že v souzené věci došlo k nesprávné aplikaci právních předpisů, v důsledku čehož došlo také k nesprávnému posouzení diskriminace z důvodu pohlaví a intenzity snižení lidské důstojnosti městským soudem, tuto námitku opět nikterak nerozvádí. Není tedy konkrétně jasné, v čem spočívá tvrzené nesprávné posouzení věci městským soudem. Nejvyšší správní soud přitom již výše zdůraznil, že obecnosti námitek odpovídá také míra obecnosti jejich vypořádání soudem. Tvrzení

stěžovatelky, že byly aplikovány nesprávné právní předpisy, nelze z napadeného rozsudku dovodit. Městský soud (stejně jako předtím i správní orgány) správně aplikoval na dostatečně zjištěný skutkový stav zákon o regulaci reklamy, který na danou věc nepochybně dopadá. Dospěl přitom k závěru, že posuzovaná reklama je v rozporu se zákonným požadavkem vyplývajícím z § 2 odst. 3 tohoto zákona, jenž vymezuje požadavky a limity pro to, aby reklama neohrožovala obecně nepřijatelným způsobem mravnost. Na základě toho také dospěl ke správnému závěru o porušení § 8a odst. 2 písm. d) zákona o regulaci reklamy ze strany stěžovatelky. S ohledem na uvedené považuje kasační soud napadený rozsudek za zákonný.

[36] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebyl naplněn.

VI.

[37] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. října 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu